

"Sanıklar Eli Bağlı Olmayarak Getirildiler"

16 yaşlarında idim. Her akşam rahmetli Menderes ve arkadaşlarının yargılandığı Yassıada mahkemeleri başlardı. Gong sesinden sonra mahkeme başkanı Altay Ömer Egesel'in soğuk ve itici sesi kulakları tırmalamaya başladı: **"Sanıklar eli bağlı olmayarak getirildi. Yerlerine oturdular. Duruşmayı açıyorum."** sesiyle dedemin gözünden akan göz yaşları unutamadığım en acıklı çocukluk anılarımdan biridir. Çünkü rahmetli dedem kendisini çok severdi. Dedemle beraber ben de seviyordum. Çünkü rahmetli gelesiyeye kadar ayaklarıma ne giydiğimi bilmiyorum. Ancak o başa geldikten sonra ayaklarım dedem tarafından alınan cızlavat kara lastik ayakkabı ile buluştuğundaki sevincimi hala unutamam.

Rahmetli Menderes'in kendisini görmedim. Ama o kibar sesini ve nezaketini her akşam dedemle beraber bataryalı radyodan dinlerdik. Hala kulaklarımda çınlayan kibar, nahif ve nazik bir sesle hâkimin sorduğu sorulara cevap verirdi.

Halka ve Hakk'a hizmetten başka hiçbir kusuru olmayan bu kibar insan sehpayaya giderken son sözlerinden biri: **" On yıl başbakanlık yaptım. Bu on yılımı dalkavuklar da yazacak tarihçiler de yazacak. Ama benim milletim dalkavukların değil, tarihçilerin yazdığı tarihe inanacak "** diyerek sehpada son nefesini verdi.

Rabbim gani gani rahmet eylesin, mekânı cennet olsun.

Evet rahmetlinin söylediği gibi bu hatırşinas millet dalkavukların yazdığı tarihe değil de tarihçilerin yazdığı tarihe inanarak ölkemizin her köşesinde Menderes Hava alanı, Menderes Anadolu Lisesi, Menderes köprüsü gibi bir çok esere ismini verdi. Ama onun idamına karar verip de kalemini **kıran Altay Ömer Egesel'in, Salim**

Başol'un ismini duyan var mı? Duyan varsa bile rahmet okuyana hiç rastladınız mı? Neyise yazımı unutmadan sizleri bir Harbiyelinin hatırasıyla baş başa bırakayım.

"1960 ihtilalinde Harbiyede öğrenciydik. İhtilalde başımızdaki binbaşıyla evrak tespitine götürüldük. Üzerinde başbakan Adnan Menderes yazılı levha olan kapının önündeyiz. Arkadaşın birinin omuz darbesiyle kapı açıldı. Arama yapıyoruz. Bir ara makam masasından yere bir şey düştü. Baktım bir Kur'an-ı Kerim. Tüyerim diken diken oldu. Hemen Kur'an-ı Kerimi ve dolapta gördüğüm Menderes'e ait bir kravat ile beyaz bir mendili kimseye göstermeden aldım. Arkadaşlarımdan gören olduysa da onlar da açık vermedi. Bu arada ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Sonra da Menderes'le Harbiye'de mahkûmken karşılaştım. Onun bulunduğu odanın kapısının önünde nöbetiyim. O derece sıkıntı ve eziyet çekmiş ki bir Harbiye öğrencisini bile görür görmez önünü düğmeleyip esas duruşa geçiyordu. Nöbetçi

iken ben de yanına girdim. O asil ve kibar lisanıyla bana dedi ki: **“Buyurun evladım bir emriniz var mı?”** O pırıl pırıl bir çehre, devamlı gülen yüz bir gül gibi solmuş; elmacık kemikleri belli olacak derecede zayıflamış, yanakları çökmüştü. Ben kendilerinden daha fazla esas duruşa geçip hüzünlü ve mahcup olarak cevap verdim. **“ Asla efendim! Emir değil, bir durumu size arz etmek için geldim!”**

“ Buyurun sizi dinliyorum evladım” “ Efendim, odanızda yapılan aramada sizin bir Kur’an-ı Kerim’inizle kravat ve mendiliniz alıp muhafaza ettim. Bunları size teslim edebilirim.” dediğimde, dudakları titredi ağlamaklı bir sesle çukurlaşmış gözlerinden damlalar akmaya başladı. Ve koskoca Başvekil Adnan Menderes boynuma sarılıp hıçkırma, hıçkırma ağlayarak dedi ki: **“ Evladım aranızda böyle imanlılar da var mıydı? Onları sana hediye ediyorum. Ananın ak sütü gibi helal olsun. Yalnız sizden istirhamım, bizim evden okumam için bana bir tane Kur’an-ı Kerim getirebilir misin?” “ derhal efendim”** dedim. Ve çamaşır vs arasında bir de Kur’an-ı Kerim getirdim. Gözyaşları içerisinde boynuma sarıldı ve dua etti bana.

Menderes döneminin ünlü gazetecilerden Gürbüz Azak’ın bir hatırası “ Muhalefetin İstanbul’da açılmakta olan 1959 yılında Vatan ve millet caddeleri için ‘ Ne bu rezalet! Vatan caddesine uçak mı indireceksiniz?’ diye şiddetle muhalefet gösterdiği yol yapma çalışmalarını görüntülemek üzere sabahın ayazında erken saatlerinde şantiyeye uğradım. Şantiyede 10-15 işçi kahvaltı ediyordu. Peynir ekmek, çay, zeytin bulunan sofrada öyle neşeliydiler ki... üzerinde şantiye elbisesi olan birini hemen Tanıdım. Başvekil Adnan beydi. Bir başvekil sabahın ayazında ve yarı karanlıkta işçilerle peynir ekmekle kahvaltı yapıyordu. Hem Adnan bey, hem işçiler o kadar mutluydular ki, o sofrada gördüğüm mutluluğu satırlara dökmem mümkün değil.

Vatan ve Millet Cad. Aksaray Beyazıt arası surlara paralel sahil yolu Ayasofya ve Sultanahmet, hatta yeni camii çevresi gece kondu kılıklı barakalar temizlenerek bütün cami, sebil abideleri muhalefetin acımasız direnişine rağmen gün yüzüne çıkardı. İstanbul gerçek çehresine Menderes zamanında kavuştu.”

Ülkemize hizmetten başka hiç bir kusuru olmayan demokrasi şehitlerimiz başta rahmetli Adnan Menderes olmak üzere arkadaşları müteveffa Fatin Rüştü Zorlu’ ile Hasan Polatkan milletimizin gönlünde taht kurarak hala yaşamakta iken, onların idamına karar vererek kalemlerini kıran Yassıada’nın mağrur hakim ve savcılarını ise hem dünyada, hem de öbür dünyada telafisi mümkün olmayan pişmanlıklara imza atarak terk-i dünya edip unutulup gittiler. Onları halk unuttu ama

Rab unutmadı.